

med den største Deltagelse og ønsker dem alt godt paa den lange Rejse.“

Ved at høre Navnet havde den lille Professor lyttet.

„Fru Gaardbo?“ sagde han. „Dersom det er i Anledning af den paatænkte Udvandring, at den Dame skal kondoleres, saa kan I spare jer Ulejligheden. Rejsen bliver vist ikke til noget — i det mindste ikke foreløbig.“

„Hvorfor?“ spurgte begge Damerne.

„Doktor Gaardbo har faaet Tilbud om en Anbringelse herhjemme. Det er saamænd ingen anden end vor fælles Ven Dihmer, der agter at engagere ham derovre paa sin Gaard.“

„Dihmer!“ udbød Fru Bertha, mens Jytte, der allerede havde haft Haanden paa Dørgrebet, uvilkaarligt igen nærmede sig et Skridt.

„Det er formodenlig en Slags Godslæge-Stilling, han skal overtage,“ fortsatte Asmus Hagen. „Jeg har min Viden fra en Doktor Mikkelsen i Randers, som jeg tidligere har korresponderet med i Anledning af Dihmer. Han har indtil Dato været hans Huslæge, saa det er desværre udelukket, at der kan foreligge nogen Misforstaaelse.“

„Hvorfor siger du desværre?“ spurgte Jytte.

„Jo, for jeg havde unægtelig helst set, at Hr. Gaardbo ogsaa i bogstavelig Forstand var bleven min Antipode. Men især beklager jeg Sagen for Dihmers Skyld. Han har her forbundet sig med en gal Mand, som i Øjeblikket kun kan have den alleruheldigste Indflydelse paa ham.“

„Og jeg glæder mig over Sagen for Metas Skyld!“ sagde Jytte og knejste udfordrende. „Det er forresten pud-